

בעוהש"ת

קונטרס

דער אוצר איז ביי דיר

ווי עס ווערט ערקלערט איבער דעם וואונדערליכן אוצר פון
"תפלה" וואס 'יעדער איד' פארמאגט, און אז א מענטש
דערהארט זיך און ער בעט דעם אייבערשטן יעדע זאך,
וועט ער באנויזן אותות ומופתים נסים ונספאות, וואויל
איז אים און וואויל איז זיין חלק.

פארנעקערנט דורך

פבד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

חול המועד פסח תשע"ג

געבויעט אויף די ווערשער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערשער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאמט מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אנדערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - נח יאק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דער אוֹצָר אַיז בַּי דיר

.א

דער אַרײַ הקדוּש זאָגט (שער הפּנוּת פּסח, דרוש ג), אַז דאס וואָרט 'פּסח' ווייזט אויף פּה-סח - אַ מויל וואס שמועסט און רעדט פון באַשעפּער און צום באַשעפּער. ווייל פּסח דארף מען אַסאך רעדן פון באַשעפּער, און פאַרצײלן אַלע נסים וואס דער באַשעפּער האט מיט אונז געטוהן ווען מיר זענען געווען אין מצרים, וואס דורכדעם קענען מיר יעצט אויך זוכה זיין ארויסצוגיין פון אונזערע צרות, וואס עס ווערט אויך אָנגערופֿן מצרים (בראשית רבה טז, ד).

דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו זאגט
 (עײן נועם אלימלך בהעלותך, דבור המתחיל: ויאמר משה לחובב):
 ווען דער אייבערשטער טוט מיט איינעם א נס, זאל ער
 שטענדיג איבער דערצײלן דעם נס, אזוי ארום וועט אים
 דער אייבערשטער מאכן נאך נסים¹.

¹ דערפאר יעצט וואס איז געווארן פונקט א יאר פון דעם גרויסן נס וואס דער
 אייבערשטער האט מיט מיר געטוהן, און מיר צוריק געגעבן דאס לעבן, וויל איך
 אפגעבן ברבים א 'שבח והודאה' פארן באשעפער, אבער דער ערשטער זאך זאגן איך
 דעם אייבערשטן, אז ער האט מיר געהאלפן אז איך בין מקורב געווארן צום הייליגן
 רבי'ן דורך א ספר'ל [משיבת נפש' סדרו הרה"ח רבי אלתר טעפליקער זכותו יגן
 עלינו], וואס איך האב געטראפן, און דאס האט מיר אינגאנצן איבערגעמאכט, און איך
 האב ברוך השם קיינעם נישט געקענט, נאר געלערנט מיט גרויס פלייס דעם הייליגן
 רבינ'ס ספרים, [ווייל אז איך וואלט ווען געקענט איינעם פון אנשי שלומינו וואלט ער
 מיר געזאגט: גיין, נישט דאס מיינט דער רבי! דו פארשטייסט נישט גוט פשט! אזוי
 איז מיר דורך געגאנגען בערך פונעף יאר וואס איך האב קיינעם נישט געקענט, ביז איך
 האב געטראפן איינעם פון אנ"ש, און ער האט מיר שוין טאקע געמאכט חלישות
 הדעת, אבער וויבאלד איך האב שוין געהאט אסאך געלערנט דעם רבינ'ס ספרים האב
 איך זיך שוין נישט צוטהן געמאכט], איך האב געוואוסט אז דער הייליגער רבי זאגט
 א דיבור מוז איך דאס מקיים זיין, און יעדע שיחה פון שיחות הר"ן און חיי מוה"ר"ן איז
 ביי מיר געווען זייער טייער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (חיי מוה"ר"ן סימן שנח):

דער אוצר איז ביי דיר

ה

פון יעדע שיחה מיינע, קען מען זיין א ערליכער איד, אזוי ווי איה ווייס וואס הייסט זיין א ערליכער איד. און איה האב געזעהן אז ביים רבין איז געווען דער עיקר 'תפלה'.

נאכדעם די גרויסע ניסים וואס דער באשעפער האט מיט מיר געטוהן נאך די פיר הארץ אטאקעס, וואס איה באוואונדער נאך ביז יעצט דעם גרויסן גס, איה האב געהאלטן אינמיטן לערנען צוויי אזייגער ביינאכט אונטן אין מיין צימער (ליל ערב שביעי של פסח, תשע"ב), פלוצלינג שפיר איה ווי מיין לעבן ענדיגט זיך, עס האט מיר געדורקט ביים הארץ און דעם גאנצן ארום, מיט אויסטערלישע דרוק און ווייטאג וואס מען קען זיך נישט פארשטעלן, איה האב נישט געוויסט פונקטליך וואס דאס איז, אבער עס האט זיך מיר אפגעשטעלט דער אטעם וכו', איה בין שוין געווען אסאך מאל ביי 'ציאת נשמה' פון אנדערע מענטשן, און דאס האב איה יעצט געשפירט, האב איה געבעטן דעם אייבערשטן: רבונו של עולם! העלה מיר, איה זאל כאטש קענען ארויף גיין (די דירה פון מוהרא"ש שליט"א איז פיר שטאקן העכער) אויבן אין בעט, און ליינען קריאת שמע! [ווייל צו יסורים בין איה שוין ליידער געווען צוגעוואוינט אין מיין לעבן]. אבער עס מיר נישט געגאנגען, איה האב אבער געבעטן און געבעטן, ביז דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן דער אטעם איז צוריק געקומען, און צוביסלעך זיך געקענט אביסל רירן, אזוי בין איה לאנגזאם ארויפגעגאנגען.

האב איה דעמאלטס געזעהן וואס הייסט (ברכות דף י' ע"א): אפילו חרב תדה מנחת על צנורו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים - אפילו אז א אויסגעשארפטע שווערד ליגט שוין אויף די האלז פון א מענטש זאל ער זיך נישט מייאש זיין פון בעטן דעם אייבערשטן. און אזוי האב איה נאכדעם געהאט נאך דריי הארץ אטאקעס (אבער נישט אזוי שווער ווי די ערשטע), ווען דער גרעסטער הארץ דאקטער האט מיר אויסגעפרעגט: צו איה האב געפילט ביים 'הארץ אטאק' ווי אזוי א עלעפאנט זיצט אויף מיין הארץ? האב איה אים געזאגט: נישט 'איין' עלעפאנט נאר צען! האט ער מיר

און באַקאַמט טוט דער אייבערשטער פֿאַר יעדן איד אַן אַ
שיעור נסים יעדן טאָג, נאַר דער מענטש כאַפֿט נישט אויף
די אַלע נסים, אַזוי ווי די גמראַ זאָגט (נדה לא ע"א): לעולם
אַפֿילו בעל הנס אינו מפיר בנסו - דער אייבערשטער טוט
מיט אַ מענטש פֿיל מיט נסים, נאַר דער מענטש כאַפֿט
דאס נישט; ער מיינט אַז די וועלט פֿירט זיך נאַר לויט די
טבע, אַזוי אויף אויפן פֿסוק (תהלים קלו, ד): לעושה נפלאות
גדלות לבדו - דער אייבערשטער טוט גרויסע וואונדער,
וואס נאַר ער אַליינס ווייסט; ברענגט דער מדרש (ילקוט
שמעוני ישעיה, רמז תיז; פסיקתא זוטרתא חקת כא, ט), אַ משל, אַז
אַ מענטש לייגט אַראַפּ די פֿיס אויף דער ערד, און אַן זיין
וויסן האט ער אַרויף געטרעטן אויף אַ שלאַנג און דאס

געזאָגט: דאס איז נישט מעגליך איבערצולעבן (וכבר נרשם סיפור הנס באַריכות,
במדור מיוחד סוף ספר 'לב אבות' על פרקי אבות). ליידער האלט מען אין איין הערן
נעבעך ווי יונגע מענטשן פון דרייסיג און פופציג יאר ווערן פאַרכאַפֿט אין עטליכע
סקענדרעס דורך אַן האַרץ אַטאַק, און זיי זענען שוין מער נישט דא, זעהט מען פון דעם
וואס 'תפלה' איז, און וואס מען קען פועלן מיט תפלה.

גע'הרג'עט, און ווען ער טרעט דאס ווען נישט אן, וואלט די שלאנג ארויפגעגאנגען אויפן בעט און אים געביסן רחמנא לצלן; אזוי קומט שטענדיג פאר נסים פאר א מענטש וואס ער ווייסט אפילו נישט דערפון, נאר דער אייבערשטער אליינס ווייסט דאס.

ב.

אבער פדי א מענטש זאל איינזעהן די נסים וואס דער באשעפער טוט מיט אים, מוז ער האבן 'אמונה', וואס דאס איז 'תפלה' - ער זאל רעדן צום אייבערשטן (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ז), ווייל צו אלע נסים איז מען זוכה נאר דורך תפילה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רג): אלע נסים וואס אלישע האט באוויזן האט ער דאס נאר געפועלט מיט תפילה, ער האט אסאך געבעטן דעם אייבערשטן (עין מגילה דף כז ע"א). און אז א מענטש געוואוינט זיך צו, אז יעדע זאך וואס ער דארף האבן בעט ער דעם אייבערשטן, וועט ער זעהן נסים, אבער מען דארף ביי דעם זיין זייער שטארק,

און מען טאר זיך נישט מייאש זיין און ווערן צופראכן,
אפילו מען זעהט נישט גלייך די ישועה, נאר מען דארף
בעטן און בעטן אן אויפהער ביז מען באקומט די ישועה.

רוב מענטשן באקלאגן זיך: איך האב שוין געבעטן
דעם באשעפער, דאך האב איך נאכנישט געהאט קיין
ישועה! ?! זאג איך שטענדיג, אז תפלה דארף מען זיך
לערנען פון א קינד, מען זעהט ווען א קינד וויל עפעס
באקומען פון זיין טאטע אדער מאמע, נעמט ער זיך
מוטשענען: געב מיר, געב מיר! און אפילו מען זאגט
אים: הער אויף צו מוטשענען! גיי שוין ארויס פון דא!
לאזט ער נישט נאך, נאר ער ווארפט זיך אראפ אויף דער
ערד, און ער קלאפט זיין קאפ אין וואנט, און ער לאזט
נישט אפ, ביז מען האט שוין נישט קיין כח, און מען
זאגט אים: דא האסטו וואס דו דארפסט, און גיי פון דא!

די זעלבע זאך דארף מען טוהן ווען מען בעהט דעם
אייבערשטן, בעטן און בעטן און נישט אפלאזן ווילאנג

מָען באַקומט וואס מָען דאַרף, ווייל יעדע זאך קען מָען אויספירן מיט תּפּלה.

ג.

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוֹהַר"ן חלק א, סימן כ; קצז): ווען אַ מענטש איז מתפּלל טאַר ער זיך נישט איינעקשנען און זאָגן אז דער באַשעפּער מוז אים געבן וואס ער דאַרף, ווייל דאס איז אזוי ווי איינער נעמט אַזאַך מיט גזילה און מיט געוואלד, נאר שטענדיג דאַרף ער קומען צום אייבערשטן און בעטן ברחמים ובתחנונים.

דאך מיינט דאס נישט צו זאָגן מָען זאל חלילה נאכלאָזן פון תּפּלה, ווייל אז אַ מענטש געט נישט אויף, און ער בעהט און בעהט מיט רחמנות פון באַשעפּער, קען ער אַלעס פועל'ן, נאר ער טאַר נישט קומען מיט קיין טענות און צווינגן אז דער אייבערשטער מוז אים טוהן די ישועה, נאר זיך איינבעהטן מיט רחמנות.

דער אוצַר איז ביי דיר

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצג): די מחשבה פון א מענטש איז אזוי שטארק אז אויב ער מאכט עפעס אפ מיט זיין גאנצן מח: איך וועל דאס באקומען. וועט ער דאס טאקע האבן, למשל אז א מענטש מאכט אפ: איך וועל האבן געלט. וועט ער האבן געלט, אבער דאס דארף זיין מיט זיין גאנצע מח און מחשבה. די זעלבע זאך איז מיט תפלה אויב א מענטש מאכט אפ ביי זיך, זאל זיין וואס זאל זיין, איך גיי מאכן אזויפיל תפילות אויף די און די זאך, ביז איך גיי דאס אויסבעהטן ביים אייבערשטן! וועט ער דאס קענען אויספועלן?²

² צום ביישפיל עס איז דא בחורים וואס בעטן דעם אייבערשטן פאר א שידוך, כאטשיג עס זעהט זיי אויס ווי עס וועט קיינמאל נישט געשעהן, אבער וויבאלד מען איז שטארק און מען געט נישט אויף, נאר מען מאכט נאך און נאך תפלות אן קיין אפשטעל, [עס איז פארהאנען בחורים וואס ציילן טויזענטער תפלות], זעהען זיי ביים סוף א שיינע ישועה, אבער מען טאר קיינמאל נישט מיד ווערן אפילו עס זאל זיין א מיליאן תפלות.

שְׁטײט אין פֿסוק (בְּרֵאשִׁית כה, כא): וַיַּעֲתֵר יִצְחָק - יִצְחָק
הָאֵט אֶסֶאך גַּעֲבַעְטֶן דָּעם אַיִבֶּעֲרִשְׁטֶן; זָאגט דער מִדְרָשׁ
אויף דָּעם (בְּרֵאשִׁית רַבָּה סג, ה): יִצְחָק הָאֵט גַּעגָאסֶן תְּפִלוֹת
ווי אַן 'עוֹשֶׁר'. פּוֹנֶקט אַזוי ווי אַ עוֹשֶׁר [וואס האט שְׁכָל]
געט גַעלֶט מײט אַ מוֹרָא'דיגע בְּרֵיטְקײט, עַר ווארְפֶט זײך
מײט די גַעלֶט אויף אַלע זײטן, ווייל גַעלֶט איז בײ אים
גאַרנישט, אַזוי אויף דאַרף יַעֲדַעַר אײד ווארְפֶן אֶסֶאך
תְּפִלוֹת אויף רַעֲכָטס און לײַנקס אַזוי ווי אַ עוֹשֶׁר.

דער מִדְרָשׁ זָאגט (דְּבָרִים רַבָּה ב, יז): עָס איז דָא אַ תְּפִלָּה
וואס ווערֶט גְלײךְ נְתַקְבֵּל, און עָס איז דָא אַ תְּפִלָּה וואס
נַעֲמֵט צָען טַעג עָס זָאל נְתַקְבֵּל ווערֶן, ווידער איז דָא אַ
תְּפִלָּה וואס עָס נַעֲמֵט פֿערצײג טַעג עָס זָאל אַנגענומֶען
ווערֶן. דַּערפֿאַר דאַרף אַ מַעֲנֵטשׁ זײן זײער שְׁטאַרק מײט
תְּפִלָּה און נישט אויפֿגעבֶן, און זײן גאַנצַע חיות זָאל זײן
נאַר תְּפִלָּה, אַזוי ווי דער הײליגער רַבִּי זָאגט (ליקוטי מוֹהַר״ן
חֶלֶק א, סײַמֶן ט): אַ מַעֲנֵטשׁ בַּאקומֶט זײן גאַנצַע חיות נַאר
דוּרךְ תְּפִלָּה, אַזוי ווי דוּד הַמֶּלֶךְ זָאגט אין תְּהִלִּים (מב, ט):

תּפֿלה לאַ-ל חַיִּי מִיִּין גאַנצֶע לְעֵבֶן אִיז בֶּעֱטֹן דָּעם
אײַבער־שֶׁטן.

און פּוּנְקט אַזוי ווי אַ מְעַנְטֶשׁ מוז אָטעמֶען צו לְעֵבֶן,
אַזוי דאַרף ער זײַן צוגעוואוינען נאר צו אָטעמֶען תּפֿלה,
אַזוי ווי דער הייליגער רַבִּי זאַגט אויף (ליקוטי מוהר"ן חלק א,
סימן ב), אַז תּפֿלה האט שײַכות מיט די נאַז, אַזוי ווי עס
שײַט (ישענא מת, ט): ותהִלתי 'אַחַטֶּם' לָךְ, און אַזוי ווי
דורך די נאַז האלט מען אין אײַן אָטעמֶען, אַזוי דאַרף אַ
מְעַנְטֶשׁ האלטן אין אײַן בֶּעֱטֹן דָּעם אײַבער־שֶׁטן, וואס
דורכדעם וועט ער זעהן נְסִים וּנְפִלֹאוֹת, ווייל 'אַמוּנָה'
'תּפֿלה' 'נְסִים' איז געבײַנדן און געוואונדן אײַנס מײַטן
אַנדערן, און אַז אַ מְעַנְטֶשׁ געוואוינט זײַך צו צו בֶּעֱטֹן דָּעם
אײַבער־שֶׁטן וועט ער זעהן גְרוֹיֶסע וואונדער (ליקוטי מוהר"ן
חלק א, סימן ז).

ד.

אַבער בײַ תּפֿלה דאַרף מען האָבן אַסאַך געדולד און
'אַריכַת אַפִּים', וואס דאס ווייזט אויך אויף די נאַז

[חוטם], און נישט מיד ווערן פון בעטן אפילו מען זעהט נאכנישט די ישועה, און דאס איז דער עיקר פראבלעם און שוועריקייט אפילו פאר די וואס געוואוינען זיך שוין זא צו צו בעטן דעם אייבערשטן, אז מען פאלט אריין אין יאוש, און מען ווערט גלייך צובראכן: איך האב שוין זא געבעטן אבער מען הערט מיר נישט אויס! בשעת עס איז בכלל נישט ריכטיג, ווייל יעדע תפלה וואס א איד בעט מאכט א מורא'דיגע רעש אין הימל, נאר דאס איז די ארבעט פונעם סמ"ך מ"ם וואס ער ברענגט אריין אין א מענטש א 'חלישות הדעת' און א צובראכענדיקייט, ער זאל פילן ווי ער איז גארנישט ווערד, און אז מען דארף אים נישט האבן אין הימל, און אזוי כאפט ער אים אריין אין זיין נעץ ער זאל ווערן אפגעשוואכט פון רעדן צום אייבערשטן

דער הייליגער רבי געט דאס צו פארשטיין מיט א משל (שיחות הר"ן, סימן רלב), עס איז געווען אמאל א גבור וואס האט איינגענומען אסאך שטעטלעך און דערפעלעך, ביז

ער איז שוין אָנגעקומען צו די גרויסע שטאט, און די שטאט איז געווען אַרוםגענומען מיט אַ שטאַרקע מויער, ענדליך איז ער אָנגעקומען צום טויער וואו מען קען אַריינגיין אין שטאט, נאר דער טויער איז געווען פאַרשטאַפט מיט 'שפינען וועפעכטץ', איז דער גבור געווארן אינגאַנצן פאַרלוירן, און געזאַגט: איך קען דא נישט דורכגיין! איז דען דא אַ גרעסערע נאַרשקייט פון דעם? ! געב אַ קוק וואס דו ביסט שוין דורך געגאַנגען און באזיגט ביז יעצט, און פון די "שפינען וועפעכטץ" ווערסטו אינגאַנצן דערשראקן? !

די זעלבע זאַך - פירט דער הייליגער רבי אויס - ווען אַ מענטש נעמט זיך אונטער צו בעטן דעם באשעפער, נעמט ער אַיין און ער באזיגט אַלע מלחמות וואס ער האט פונעם יצר הרע, און ער פאַרברענט אַן אַ שיעור קליפות וואס ווערן באשאפן פון זיינע עבירות (ברכות דף ו ע"א), און יעצט וועגן אַביסל 'חלישות הדעת' וואס דער סמ"ך מ"ם ברענגט אין אים אַריין, אז ער איז שוין גאַרנישט ווערד

און מען דארף אים נישט אין הימל וכו', זאל ער ווערן
צופראכן און אויפהערן בעטן דעם אייבערשטן חס
ושלום? !

ה.

וועגן דעם דארף א מענטש זיין זייער שטארק ביי זיך,
און ער זאל זיך נישט דערשרעקן פון קיין שום מענטש
אין דער וועלט, און פון קיין שום זאך אין דער וועלט,
אפילו עס דאכט זיך אים אז מען דארף אים נישט האבן,
און אז ער וועט שוין קיין 'עולם הבא' אויך נישט האבן,
דאך זאל אים גארנישט אינטערסירן, נאר זיין שטארק ביי
זיך און וויסן: איך דארף נאר דעם באשעפער אליין (שיחות
הר"ן סימן מ"ח).

דער הייליגער בעל התנאי זכותו יגן עלינו פלעגט צו
זינגען (תהלים עג, כה): 'מי לי בשמים' - וועמען האב איך
אין הימל? אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן
חלק ב, סימן יד): פונקט אזוי ווי א מענטש האט שונאים דא
אויף דער וועלט האט ער אויבן אין הימל אויף שונאים,

דער אוצַר איז ביי דיר

וואס זענען מקטרג אויף אים [אָבער: 'ועמך' - וויבאלד
 איך האב דיר באשעפער, 'לא חפצתי בארץ' - דארף איך
 שוין נישט די וועלט אויף נישט. און אזוי פלעגט ער
 ווייטער זינגען: איך דארף נישט דער וועלט, איך דארף
 נישט יענער וועלט, נאר דיר באשעפער אליין!

ו.

און די שליסל פון תפלה האט אונז דער הייליגער רבי
 געגעבן פאר א מתנה, און דעם שליסל וועט משיח צדקנו
 אריין ברענגן אין די גאנצע וועלט, אז נישט נאר אידן
 וועלן וויסן פון דעם, נאר אפילו אלע אומות העולם אויף
 (ע"ז חיי מוהר"ן סימן רנ-רנא), חוץ צמלק וואס ער וועט ווערן
 אינגאנצן אפגעמעקט דורך דוד המלך³, אבער אלע
 אנדערע פעלקער וועלן אוועק ווארפן זייערע עבודה

³ נאר היינט צוטאגס וויבאלד אלע אומות זענען שוין אויסגעמישט דערפאר איז
 איבעראל דא פון צמלק, אזוי ווי מען האט געזעהן ביי די צווייטע וועלט קריג, אז אלע
 ארומיגע גוים האבן ארויס געהאלפן דעם דייטש ימח שמו.

זַרְהִים, אַבְרָהָם אָבִינוּ וְוַעֲט אֱהִיִּים רֹפֵן צו זײַךְ יִשְׁמַעֲלָל, און יִצְחָק אָבִינוּ וְוַעֲט אֱהִיִּים רֹפֵן עֲשׂוּ, און אַזוֹי וְוַעֲלֵן אַלְע גוֹים צוּרִיק קוּמְען צום אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן און אָנְהִיבֵן רַעֲדֵן צום אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן.⁴

ז.

אַבְעֶר אַרײַן צו בְּרַעֲנָנֵן אִין דִּי וְוַעֲלֵט, אַז מְעַן זָאל זײַךְ פֿאַרלֵאזֵן נָאר אױפֿן בַּאֲשַׁעפֿער און נָאר צו אים זָאל מְעַן רַעֲדֵן, אִיז דִּי שְׁווערֶסְטע זאַך, אַזוֹי ווי מִיר גַעפּוֹנֵעֵן אַז

⁴ דאס זאגן מיר דריי מאל א טאג ביי די תפלה פון 'עלינו': לתקן עולם במלכות שדי-י, וְכָל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרָאוּ בְּשִׁמְךָ - אַז אַפִּילוּ אַלְע גוֹים וְוַעֲלֵן אַנְעֶרְקֵנְעֵן דַעם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן און וְוַעֲלֵן מִתְפַּלֵּל זײַן צום בַּאֲשַׁעפֿער [עס שטייט נישט אז זיי וועלן ווערן אויסגעריסן]. ווייל די אלע עבודת זרה אין וואס זיי זענען אזוי פארגלייבט איז דאך א פשוטער דמיון, די 'נוצרים' האבן גענומען א 'ממזר' און געמאכט פון אים א גאנצער געשעפט, און די מוסלמענער האבן גענומען א משוגענעם און געמאכט פון אים א גאנצער געשעפט (רמב"ם באגרת תימן), און אויף דעם ארויף איז געבעד פארגאסן געווארן אזויפיל אידיש בלוט אומזינסט במשך אלע דורות, און ווען משיח וועט קומען וועלן זיי אלע איינזעהן דעם טעות און די נארישקייט, און צוריק קומען צום אייבערשטן.

דער אוצַר איז ביי דיר

מֵעַן זאָגט (נוסח קריאת שמע שעל המטה): לישועתך קויתי
הַיְיָ"ה, קויתי הַיְיָ"ה לישועתך, הַיְיָ"ה לישועתך קויתי.
וואס איז דער חילוק צווישן די דריי וועגן ווי אזוי מען
זאָגט דאס?! נאר ווען אַ מענטש איז יונג זאָגט ער
לישועתך קויתי הַיְיָ"ה, ער טוט און ער מאכט און ביים
סוף דערמאנט ער דעם אייבערשטענס נאמען; ווען ער
קומט שוין אין די מיטעלע יארן, זאָגט ער 'קויתי הַיְיָ"ה
לישועתך', ער האפט און אינמיטן לייגט ער שוין אריין
דעם אייבערשטן אויף; אָבער ווען ער קומט שוין אויף
דער עלטער, זעהט ער איין אז 'הַיְיָ"ה לישועתך קויתי',
מען מוז האבן דעם אייבערשטן גלייך פאר אלעם, און ער
דערמאנט שוין דעם אייבערשטן אין אַנפאַנג.

וועגן דעם איז זייער אַ גרויסע זאך, ווען מען איז מחנך
קינדער שוין פון קינדווייז אָן, נאר צו רעדן פון באשעפער
און בעטן דעם באשעפער, כאטשיג אפילו מיט תפלה
דארף מען נאך אויף גרויס רחמים, ווייל איין
פארדארבענער יונגל קען רחמנא לצלן קאליע מאכן א

גאנצע קלאס, אָדער איין פֿאַרדאַרבענער יונגערמאַן אַ
גאנצער כּוֹלֵל, אָפֿער אַז מֶען לייגט דאָס אַרײַן פֿון
קינדווייז אָן צו מתפֿלל זײַן, בלייבט דאָס שוין אים אַ
גאנצע לעבן און דאָס היט אים אָפֿ.

ח.

אין די שטאט באַרדִיט־שׁוֹב איז געווען אַ 'בֶּרֶסְלֵב' ער
חֲסִיד' אַ 'עוֹבֵד הַשֵּׁם' רַבִּי בְרוּךְ גֵּאלֵאנֵט זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ,
מֶען האָט אים גערופֿן 'רַבִּי בְרוּךְ בֵּאַרְדִּיט־שׁוֹבֵעֵר', [אײַךְ
האַב נאָך געקענט זײַן זױהן רַבִּי יוֹחֲנָן גֵּאלֵאנֵט וואָס ער
האַט שוין געוואוינט אין אַרץ יִשְׂרָאֵל], ער האָט שטענדיג
נאַר געבעטן דעם אײבערשטן, זײַן פֿרנסה איז געווען פֿון
דעם וואָס ער איז געווען מִשְׁגִּיחַ אױף דעם עירוב אַרום די
שטאט באַרדִיט־שׁוֹב, וואָס איז געווען אַ נישטיגע
געהאַלט, און ער איז געווען זײער אַרעם, פֿלעגט ער זאַגן
פֿאַר זײַן מִשְׁפָּחָה: דאָס אַלײן אַז אײַךְ קום נאַכאַמאַל צום
אײבערשטן בעטן, דאָס איז שוין די ישועה! אַפֿילו עס
איז נאָך נישט דאָ קײן עסן אין שטוב; און דער באַשעפֿער

האט אים געהאלפן אז ער האט שטענדיג געהאט אנדערע נסים.⁵

⁵ איך קען דאס מעיד זיין וואס איך זעה אין די ברסל'ער שטעטל 'יבנאל', כאטשיג איך ווייס נישט פארנוואס דער אייבערשטער האט געוואלט אז איך זאל זיין אין 'יבנאל', אבער למעשה פירט זיך דארט אלעס נאר מיט תפלה און מיט נסים, און מיר האבן שוין היינט ברוך השם פיר הונדערט משפחות חסיד'ישע אידן, מיט אלע צוגעהערן פון א קהלה אויפן שטענדיגן פארנעם, וואס דאס איז די גרעסטע וואונדער, אויף דעם פלאץ וואס איז געווען דער 'אוישוויץ ברוחניות' פון די צוויי הייליגע קהלות 'תימן' און 'טוניס', וואו די פארשאלטענע רשעים די ערב רב ימח שמם האבן זיי אויסגע'שמד'ט מיט די גרעסטע מאס ציחה און אקזריות, און מען האט די קינדער מיט געוואלד צוגענומען פון די עלטערן און זיי אפגעפירט פונעם אידישן וועג.

עס האט מיר דען ציילט א איד ר' אברהם כהן גירו יאיר, וואס זיין זיידע האט געוואוינט אין טוניס, און ווען זיין טאטע מיט די משפחה זענען אנגעקומען אין יבנאל, האט מען פון זיין טאטן ארויסגענארט צוועלף קינדער, מען האט אים געזאגט, אז מען פירט זיי אין א ישיבה נישט ווייט פון דא, און אזוי ווי זיי זענען תמימות'דיגע ספרדים, האבן זיי געגלייבט מיט תמימות, און זיך געפרייט אז די קינדער גייען לערנען אין ישיבה, אבער ווען די קינדער זענען צוריק געקומען נאך צוויי וואכן זענען זיי שוין געווען גוים גמורים רחמנא לצלן [נאר ער פון אלע ברויזערס איז ברוך השם שוין צוריק געקומען און תשובה געטוהן], די טאטע האט זיך געריסן די האר פון קאפ, אבער ער האט גארנישט געקענט טוהן, עס איז נישט געווען ווער עס זאל זיי העלפן אדער ראטעווען, ווייל דעמאלטס אין אנפאנג האט מען קיינעם נישט צוגעלאזט צו זיי, עס איז געווען גרויס וואך אויף דעם, יבנאל איז א מדינה אין א מדינה, מען קומט

דער אוצַר איז ביי דיר

כא

דאָרט אַרײַן נאָר פֿון צװײ וײַטן, און אז מ'ען פֿאַרמאַכט דאָס קען מ'ען נישט אַרײַנגײן, און אויב האָט זײַך עמפֿיער זאָ געוואָלט דערװײַגן אַרײַנצוגײן האָט מ'ען אים גע'הר'געט און געשלאָגן.

דער באַוואוסטער 'מגיד' הגאון הגדול וכו' רבי יעקב גאלינסקי זצוק"ל, האָט אַמאָל דערצײלט, אז אײַנמאָל אין יענע יאָרן ווען ער איז נאָך געווען אַ אינגערמאן, האָט אים דער הייליגער 'חזון איש' זכותו גבן עלינו געזאָגט: יענק'לע! אײַך וויל דו זאָלסט זײַך אַהײן אַרײַן גב'ענען, און קוקן וואָס מ'ען טוט דאָרט מיט די תּמנ'ע קינדער. אײַז ער געגאַנגען מיטן כּח פֿון זײַן שְׁליחות, ווי ער קומט אָן פֿאַרשטייט זײַך אז מ'ען האָט אים נישט אַרײַנגעלאָזט און מ'ען האָט אים געהאַקט און געשלאָגן וכו', אָבער דאָך איז אים געלונגען אויף אַ אינטערעסאַנטן וועג זײַך אַרײַן צו כאַפֿן דאָרט, האָט ער נעבעפֿך געזעהן ווי אזוי מ'ען האָט זײַ אומגליקליך געמאַכט, און אויסגעריסן די אַמונה פֿון זײַ, צווישן אײַז ער אַרײַן אין אײַנע פֿון די געצעלטן וואָס זײַ האָבן געהאַט, [אײַך געדענק נאָך ווי זײַ האָבן געהאַט געצעלטן, וואָס אַפילו בגשמינות איז דאָרט נישט גוט געווען, זומער האָט מ'ען געקענט פֿאַרברענט ווערן פֿון היץ, אזוי אויף זענען פֿון אונטן אַרײַנגעקומען חיות און פֿליגן, און ווינטער איז מ'ען געפֿרײַען געוואָרן פֿון קעלט, אָבער פֿאַר די רשעים האָט עס נישט אינטערסירט, זײַ האָבן דאָך אויסגעריסן די גאַנצע אַמונה וואָס דאָס איז אַסאַך ערנער, אזוי ווי חז"ל זאָגן (במדבר רבָּה כא, ד): גדול המחטיאו יותר מן ההרגו - אז דו מאַכסט אײַנעם זינדיגן איז דאָס אַסאַך ערנער ווי דו הרג'עסט אײַנעם]. זעהט ער דאָרט אַ עלטערער תּימנ'ער איד וויינט מיט די ווערטער (נוסח מוסף ל'מים טובים): ומפני חטאנו גלינו לאַרצינו. און ער האָט אים געזאָגט, אז אין תּימן איז געווען אזא נוסח [לאַרצינו און נישט מאַרצינו], ווייל זײַ זענען פֿאַרטריבן געוואָרן קײן תּימן נאָך די חורבן פֿונעם ערשטן בית מקדש, און זײַ זענען שוין פֿאַרבליבן דאָרט, האָט דער איד אויסגעפֿירט מיט אַ בייטערליכן געוויין: דאָ איז אויף מקוים געוואָרן 'גלינו לאַרצינו' - מיר זענען נעבעפֿך פֿאַרטריבן געוואָרן דאָ אין אַרץ

ישׂראל צוליב אונזערע צבירות! ווייל מען האט אים געבען צוגענומען זיינע קינדער, און זיי זענען געווארן גוים גמורים רחמנא לצלן.

רבי יעקב איז צוריק געקומען צום 'חזון איש', צוביילט מיט בלויז צייכענעס אויפן פנים וכו' פון די קלעפ וואס ער האט געכאפט, און ער איז געווען זייער צובראכן, ווייל ער האט זיך דערמאנט פון יענעם איד, פֿרעגט אים דער הייליגער 'חזון איש': ביזט דאך געווען אין סיביר, און דארט האט מען אויך געכאפט מכות אז מען זאל אויסזאגן וואו עס איז דא א תלמוד תורה, און פון די רוסן האט מען באקומען שטערקערע קלעפ פארן נישט אויסזאגן, אויב אזוי פארוואס האט דיר דאס יעצט אזוי איבערגענומען אז דו קענסט נישט קומען צו זיך? ! האט ער געזאגט: נישט וועגן די קלעפ וויין איך, נאר איך קען מיר נישט פארזאגן פון די ווייטאג וואס איך האב געבען צוגעזעהן, ווי דער תימנער טאטע וויינט אזוי שטארק: "מפני חטאנו גלינו ל'ארצנו". אז מען האט אים געבען צוגעכאפט די קינדער און אויסגעשמוט רחמנא לצלן.

און אז מען האט געקענט אויך אזא פלאץ אויפשטעלן אזא הערליכע קהלה, נאכדעם וואס אלעס קומט נאך אפילו יעצט אן ביטער שווער, ווייל דארט איז פון איין זייט טאקע די שטענסטע פלאץ פון גאנץ ארץ ישׂראל ברוך השם, אבער פון די אנדערע זייט איז עס די ערגסטע פלאץ, וואו די פארביסענסטע מינים ואפיקורסים רחמנא לצלן געפונען זיך, בפרט זיצט דארט דער 'שטראף' (רב מטעם), וואס ער איז דער סמ"ך מ"ם אליין, ווי באקאנט איז אין די פריערדיגע יארן דא אין אמעריקע געווען געפערליך די מצב פון אידישקייט, אלעס מיט די חשבון פון די פארדארבענע רבנים (ראבייס), און ווען דער הייליגער רבי יוסף יצחק מליובאוויטש זכותו יגן עלינו איז געקומען קיין אמעריקע [שנת תש"א] האט ער שטארק פארפירט אקעגן זיי, און ער פלעגט זאגן (אגרות קודש (כרך ז) מכתבים א'תתקפח, ב'עה; ספר השיחות משנת

דערפאר דארף זיך אַ מענטש צוגעוואוינען צו בעטן אויף יעדע זאך דעם באשעפער, בפרט אז דער אייבערשטער העלפט מען טרעפט א שידוך און מען האט חתונה, דעמאלטס האט מען שוין הערשט וואס צו בעטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב): דער עיקר 'שלימות התפלה' קומט צו אַ מענטש ווען ער האט שוין זיין שידוך! ווייל די גמרא זאגט (קדושין מ"ט ע"ב): צען מאס רייד איז אראפ געקומען אויף די וועלט, ניין מאס דערפון האבן די פרויען גענומען, און איין מאס

תש"ג, עמוד 28): די 'ווערעמדיגע רבנים' האבן חרוב געמאכט די אידישקייט אין אמעריקע! ווייל עס האט זיי נישט אינטערסירט קיין 'חינוך' פאר די קינדער.

און דאס זעהט מען באשיינפערליך אין יבנאל, וואו עס איז דארט פארהאן אזעלכע פארביסענע רשעים אז מען קען זיך דאס נישט פארשטעלן, און וואס איר זעהט דארט היינט צוטאגס איז דער גרעסטער וואונדער, און נאר אדאנק תפלה, בפרט דעם גרויסן בית המדרש וואס עס שטייט שוין ברוך השם לתפארת איז אינגאנצן נאר דורך 'תפלה', ווייל אז מען בעט דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך העלפט ער, און אפילו עס פעלט נאך אסאך ישועות, אבער דאס אליין אז מען האלט אין איין בעטן און מען ווערט נישט מיד און מען געט נישט אויף, דאס איז די גרעסטע ישועה.

די מענער. קומט אויס אז פאר א בחור פֿעלט נאך ניין מאס רייד, צו האבן 'שלימות הדיבור' און קענען געהעריג רעדן צום אייבערשטן, נאר ווען ער האט שוין חתונה דעמאלטס האט ער אלע צען מאס רייד, [וואס דאס ווייזט אקעגן די צען לשונות פון תפלה].

און מען קען דאס פארשטיין פשוט לויט די מציאות, ווייל וואס האט דען א געווענטליכער בחור צו בעטן? וואס ער דארף נאר וועט אים זיין טאטע געבן? א בחור האט נאר איין תפלה צו בעטן: רבנו של עולם! איך דארף א 'שידוך', דערפאר האט ער נאר איין מאס רייד, אבער ווי נאר ער האט חתונה באקומט ער צו פון איר די איבריגע ניין מאס, ווייל א יונגעראמאן דארף שוין בעטן אויף 'שלום בית' צו וויסן ווי אזוי צו פירן א שטוב, אויף דארף מען שוין באצאלן רענט יעדע חודש, לעקטעריק, וואסער, טעלעפאון, גראסערי וכו', און עס איז שוין דא זייער אסאך אויף וואס צו בעטן, און אז מען בעט דעם אייבערשטן זעהט מען אויסטערלישע ישועות.

עס האט מיר דערצייילט אַ איד, אַז בשׁעַת די צווייטע וועלט מלחמה ווען ער איז געווען אַ בחור, איז אים געלונגען צו אנטלויפן צווישן די 'פארטיזאנער', האט ער מיר פארצייילט אַבער, אַז עס איז געווען אַן אַ שיעור מענטשן וואס זענען געווען דארטן אין וואלד מוראדיג מיוואש, [שטעלט אייך פאר אַ מענטש זיצט אליין אין וואלד טאג נאך טאג, בשׁעַת ער ווייסט אַז די ווייב און קינדער זענען שוין אַנוועק פון די וועלט, אַדער ער ווייסט נישט צו זיי לעבן צו נישט, די מחשבה צומישט מוראדיג דעם מענטש, נאכדערצו אַז עס איז נישט דא וואס צו עסן, מען רייסט גראז און בלעטער צו עסן פֿדי זיך צו דערהאלטן ביים לעבן, דערפאר איז נעבעך געווען אסאך מענטשן וואס האבן געטראכט: עס איז שוין בעסער צוריק צו גיין צו די רשעים ווי איידער צו זיין דא אליין און עלענד].

פארצייילט ער מיר ווייטער: עס איז געווען דארט איין ברסלב'ער חסיד וואס ער האט אונז מוראדיג מחיה

געווען, ער האט אונז פֿשוט אָפּגעראטעוועט די לעבן, און נאר אַדאָנק אים האבן מיר זיך געקענט דערהאלטן! ביי אים איז געווארן די גאַנצע וואלד א גן-עדן, ער האט שטענדיג גערעדט צום אייבערשטן און געבעטן אויף שמוחה, און ער האט אריין געברענגט א מוראדיגע שמוחה אין אונז, ביז מען האט געמיינט אז אין די גאַנצע וואלד זעהט מען נאר דעם באשעפער... ווייל ווען א מענטש געוואוינט זיך צו רעדן צום בורא פֿל עולמים איז ער קיינמאל נישט אליין!

ט.

אבער אויף תפלה דארף מען האבן מוראדיגע חיזוק (ברכות ל"ב ע"ב), ווייל אסאך מאל בעט א מענטש און נישט נאר ער זעהט נאכנישט די ישועה, נאר עס ווערט נאך ערגער אויף, דערפאר דארף מען האבן געוואלדיגע 'התחזקות' אויף 'תפלה', און זיין מוראדיג שטארק אז עס זאל אים גארנישט אינטערסירן, און גארנישט זאל אים קענען אפרייסן פון תפלה, און אז מען איז שטארק אין

תּפֿלה העלפֿט דער בורא פֿל עולמים און מען באקומט אַ
אנדערע מח, און אַן אנדערע סאַרט 'ישוב הדעת'.

י.

אַזוי אויף צו לערנען 'תּורה' דאַרף מען האָבן
מורא דיגע חיזוק, אָבער צוקומען צו 'תּורה' קען מען
אויף נאר דורך 'תּפֿלה'! אַזוי ווי עס ווערט געברענגט
(לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קי"א), אז אַ איד איז אַמאל
געקומען צום הייליגן רבי'ן און געזאָגט: רבי, איך וויל
זיין אַ ערליכער איד! האט אים דער הייליגער רבי
געזאָגט: דעמאלטס לערן תּורה. זאָגט דער איד: איך קען
נישט לערנען. האט אים דער הייליגער רבי געזאָגט: מיט
"תּפֿלה" וועסטו זוכה זיין צו אַלע גוטע זאַכן וואס מען
קען נאר צוקומען אויף די וועלט.

דער 'תּנא' רבי יהושע בן לוי זאָגט (אַבות פֿרק ו, ב): יעדן
איינציגן טאג גייט אַרויס אַ 'בת קול' פונעם באָרג 'חורב'
[סיני], און עס רופֿט אויס: אוי להם לבריות מעלבונה של
תּורה וכו' - וויי איז פֿאר די מענטשן וואס זיי פֿאַרשעמען

דער אוֹצָר איז ביי דיר

די תּוֹרָה, מיט דעם וואס זיי לערנען נישט די הייליגע תּוֹרָה! וואס דורכדעם ווערן זיי פארשטויסן וכו'.

פֿרעגט דער בעל-שם-טוב-הקדוש (עײן בעל שם טוב על התּוֹרָה פּרשת בחוקותי סימן ז): פֿארנוואס דארף אַרױסגיין דער 'בַּת קוֹל', קיינער הערט דאך דאס סייױ נישט? ! זאָגט דער בעל-שם-טוב-הקדוש: יעדן טאָג קומט אַײנמאַל אַרײן אײנעם געדאַנק פון אַ מענטש: פֿאַרנוואס לערן אײך נישט אַ משנה? אַ שטיקל גמרא? אַביסל הלכה? און די מחשבה קומט פון דער 'בַּת קוֹל'.

און פֿאַרנוואס פונקט דער תּנא רבי יהושע בן לוי האט דאס געזאָגט? ! נאר די גמרא פֿאַרציילט (כתובות ע"ז ע"ב): עס איז געווען אַ געױסע מחלה וואס הייסט 'בעלי ראַתן' [עס געפונט זיך אַ שרץ אין מח (רש"י)], און עטליכע תּנאים האָבן געוואָרענט אױף די שְׁעֲדֵלִיכְקײט דערפֿון, אַײנער האט געזאָגט: זײער האַעך און לופט איז זײער מסופֿן. אַײנער האט געזאָגט: פון זײערע עסן טאר מען נישט עסן וכו'. ױיל דאס איז אַ מחלה וואס כאַפט זיך

אריבער, נאר רבי יהושע בן לוי איז געווען דער תנא וואס האט זיך ארום גענומען מיט זיי, און ער האט מיט זיי געלערנט תורה. דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן קו), אז דאס גייט ארויף אויף מענטשן וואס האבן אין זיך כפירות אין קאפ, און פון אזאלעכע מענטשן דארף מען זיך זייער שטארק אכטונג געבן; און אז איינער פרעגט א קשיא אויפן באשעפער איז דאס שוין כפירות, און מען דארף אנטלויפן פון דעם.

דערפאר וויבאלד רבי יהושע בן לוי האט זיך אזוי איבערגעגעבן אריינצוברענגן תורה אין די געפאלנסטע נשמות האט ער זוכה געווען אז ער איז ארויף לעבעדיגעהייט אין גן-עדן (כתובות ע"ז ע"ב), אויף האט מען אין זיין צייט קיינמאל נישט געזעהן קיין רעגן בויגן אין זיין זכות (שם).

חז"ל זאגן (שבת דף פט ע"ב; עיין עוד שמות רבה ב, ד; שיר השירים רבה ד, ט): פארנוואס ווערט דער פארג סיני אנגערופן מיטן לשון 'הר חורב' און נישט 'הר סיני'?

ווייל פון דארטן גייט אַרויס אַ 'חורבן' פאַר די גוים. דאס הייסט, דורך די תורה הקדושה זעהט מען א חילוק צווישן א איד און להבדיל א גוי, א גוי האט נישט קיין שום באגרעניצונג, ער קען זיך פון גארנישט צוריק האלטן.

עס איז באקאנט וואס דער הייליגער בארדיטשובער רב זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט א 'זכות' אויף פלל ישראל, אין זיינע צייטן איז געווען שטרענג פארבאטן צו האנדלן מיט טאבאק אן רשות פון די רעגירונג וכו' [אזוי ווי היינט דראגס], אף און וויי איז געווען אז מען האט געכאפט איינעם אז ער האט געהאנדעלט שווארץ.

האט דער הייליגער בארדיטשובער רב געזאגט: רבוננו של עולם! די רעגירונג האט ארויס געגעבן א געזעץ מיט די שטרענגסטע שטראפן אויף ווער עס האנדעלט מיט טאבאק, דאך אז מען גייט ארויס אין גאס טרעפט מען שטילערהייט ווי מען האנדעלט דערמיט, און אפילו די שומרים און פאליציי וואס זיי דארפן היטן און פארסירען

אויפן געזעץ, זיי אליין האנדלען מיט דעם, אָבער אז דו רבוננו של עולם האסט געזאגט ביי 'קבלת התורה' וואס איז שוין געווען פאר דריי און אהאלב טויזענט יאר צוריק: מען זאל נישט עסן קיין 'חמץ' אין פסח. גיי זוף ביי איין איד אפילו א 'משהו חמץ', כאטש עס איז נישט דא קיין פאליציי אדער איינער וואס געט אכטונג דערויף⁶ !!!

⁶ עס איז געווען א אינגערמאן ביי אונז אין שטאט 'יבנאל' וואס די פארשאלטענע רשעים האבן אים איינגעזעצט פאר גארנישט און פאר נישט, ער האט נעבעך געדארפט זיין א גאנצן שבת אין א קליין צימערל, וואס עס איז נישט געווען דארט מער ווי אביסל וואסער פון די שויער, וואס מיט דעם האט ער זיך אביסל נאס געמאכט די ליפן, אזוי האט ער נעבעך אויסגעהוונגערט עטליכע טעג, האט ער פון זיין פענסטערל אריבער געהערט ווי די פאליציי שלאגן זיך ארום צווישן זיך, נאכדעם וואס זיי האבן צוגעכאפט דאגס אין טבריה פון מענטשן און זיי האבן זיך צעטיילט צווישן זיך, זיי האבן זיך ארום געקריגט: דו האסט גענומען מער און ער ווייניגער וכיו"...

יא.

קומט אויס אז די מערסטע פון אלעם דארף מען האבן 'התחזקות', און דאס איז דער עיקר נקודה פונעם הייליגן רבי'ן, ווייל א איד אויף דער וועלט מוז זיך מחזק זיין, דערפאר איז דער גאנצער 'ליקוטי הלכות' וואס דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט מחבר געווען פול מיט התחזקות, ווייל ער האט פארשטאנען אז די גאנצע נקודה פון הייליגן רבי'ן איז נאר התחזקות⁷, און די אלע

⁷ כאטשיג דער הייליגער רבי האט געהאט נאך זייער גרויסע תלמידים, צום ביישפיל רבי נפתלי זכותו יגן עלינו דער חבר פון הייליגן רבי נתן, וואס ער איז געווען זייער זייער גרויס, אזוי ווייט אז דער הייליגער רבי האט אים אמאל געזאגט: דו וועסט ווערן פון די מלאכים! וואס איז אייגענטליך די מעלה פון א מלאך ער איז דאך נאר א עומד? נאר מען רעדט פון אזא מלאך וואס ער זאל טוהן גוטע שליחות'ער, און דער הייליגער רבי האט אים טאקע גענומען פאר איינער פון די עדים אויפן תיקון הכללי, ער זאל זיין עדות אז דער רבי האט צוגעזאגט ארויסצושלעפן פון שאול תחתית ווער עס זאגט די צען קאפיטלעך פון תיקון הכללי.

אגב. דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן קמא): כאטשיג עס איז זייער א גרינגע זאך צו זאגן צען קאפיטלעך תהלים, אבער ווייל איך האב עס אנטדעקט, וועט איר זעהן ווי שטארק דער סמ"ך מ"ם וועט זיך אויף דעם פארלייגן מען זאל דאס

וואס זאָגן אז דער עיקר דאַרף מען קענען גוט זאָגן פֿשט אין 'ליקוטי מוהר"ן', און אז נישט איז עס גאַרנישט ווערד, איז אַ גרויסער טעות און אַ גרויסער דמיון, ווייל פונקט אזוי ווי אויפן ספר 'תקוני זהר' איז נישט שייך צו זאָגן אז מען האט צוגעטראפן און דערגאַנגען די ריכטיגע פֿשט וואס דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי האט אינזין געהאט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (שיחות

נישט זאָגן. מען זעהט טאקע בחוש ווי שווער דאס קומט אָן פאר אַ מענטש, ער שטופט דאס שטענדיג אָפּ אויף שפּעטער וכו', כאַטשיג עס נעמט בכלל נישט אזוי לאנג דאס צו זאָגן, דערפאר דאַרף מען זיך צוגעוואוינען דאס צו זאָגן יעדן טאג צופרי גלייך נאך 'עלינו', וואס דאס איז אַ סגולה אויף אסאך גוטע זאַכן און אויף פּונסה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כט), און עס איז אַ מוֹרָא'דיגער תיקון.

דאך אָבער פון אלע תלמידים האט דער הייליגער רבי נתן דאס מערסטע אַרויסגעהאט וואס דער הייליגער רבי וויל, אזוי ווי דער הייליגער רבי אליין האט דאס געזאָגט (חני מוהר"ן סימן סזו-שע, שיג; פעולת הצדיק סימן תתנ"ה). און ער האט מחבר געווען לויטן רבינים באפעל (עײן בהקדמה של לקוטי הלכות) די אלע בענדער ליקוטי הלכות, וואס ער האט דאס געשריבן פּערציג יאר ביז צוויי טעג פאר זיין הסתלקות, וואס ער איז שוין דעמאלטס געווען זייער שוואך, אָבער פרייטיג צונאַכטס האט ער נאך געזאָגט תורה, און דאס האט ער אויפגעשריבן נאך שבת (ליקוטי הלכות ראש חודש, הלכה ז), און פון די גאַנצע 'ליקוטי הלכות' קומט אַרויס נאר התחזקות.

ה"ר"ן סימן רפה): אויפן ספר 'תקוני זהר' וועט נישט זיין גענוג אלע פאפירן און פּעדער פון די וועלט צו קענען אָפּשרייבן און מסביר זיין די סודות וואס ליגט דערין. די זעלבע זאך איז מיטן הייליגן ספר 'ליקוטי מוהר"ן', וויפיל פּירושִים מען זאל נאר נישט מאכן, איז נאך אלץ נישט שייך צו זאגן אז מען איז שוין דערגאנגען צום אמת'ן פּשט.

נאר דער עיקר פּשט איז, ווי אזוי מען קען ארויסנעמען פאר זיך עפּעס 'התחזקות' דערפון, ווייל יעדער מענטש מאכט מיט אנדערע צרות און יסורים אויף די וועלט, און מען דארף וויסן ווי אזוי זיך אומצוגיין און זיך קענען דערהאלטן, בפרט א בחור האט די גרעסטע יסורים, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת נה ע"א): אין יסורים בלא עון; און דער הייליגער רבי איז דאס מסביר (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): ווען שפּירט א מענטש יסורים? נאר ווען עס איז דא נעבעך עבירות, אבער אז עס איז נישט דא קיין עוונות איז נישט דא קיין יסורים.

ווייל אפילו אז אַ מענטש האט נישט קיין געלט וועט ער נישט גיין שלאפן הונגער, עס איז דא וואו צו עסן, אזוי ווי די וועלט זאגט: מען שטארבט נישט פאר הונגער מען שטארבט פאר בושה און פאר גיאות! אז אַ מענטש איז הונגער, קען ער גיין צו אַ חתונה אדער אַ בר מצוה, פרישטאג קען מען עסן וואו עס איז דא אַ ברית סעודה וכו', און ער וועט האבן אַ פיינע סעודה ברוך השם.

עס איז באוואוסט אז דער הייליגער סאטמארער רבי (בעל דברי יואל) זכותו יגן עלינו האט געטריבן די בחורים צו גיין נאך געלט, און עס איז געווען קינדער פון פארמעגליכע עלטערן וואס האבן זיך געשעמט ארומצוגיין נאך געלט, האט זיך געמאכט אמאל אז אַ טאטע איז אריין געקומען צום רבי'ן און געזאגט: איך לייג אויס די גאנצע פונעף הונדערט דאלער וואס דער רבי דארף, נאר מיין זעהן זאל נישט דארפן גיין נאך געלט! האט דער רבי געזאגט: גיין! איך וויל דער בחור זאל אליין גיין.

היינט זעהט מען שוין קלאר זיין הייליגע טיפע פּוֹנוּה, ער האט געוואלט אריין ברענגן אין זיינע תלמידים זיי זאלן האבן א מיטגעפיל מיט א צווייטן איד, און אז עס איז דא אזא זאך אז א צווייטער איד האט נישט, און דאס שפירט מען נאר ווען מען גייט אליין נאך געלט, און מען כאפט אליין אריין גרויסע בזיונות, דעמאלטס האט מען שוין גאר אן אנדערע געפיל צו איינעם וואס גייט ארום נאך צדקה, אזוי ווי מען זעהט טאקע ווי זיינע תלמידים זענען די גרעסטע 'בעלי צדקה', מען ווייסט אז א אונגארישער איד געט צדקה.

ווי באוויסט האט מען איינגעזעצט דעם הייליגן 'מאור עינים' רבי נחום טשערנאבלער זכותו יגן עלינו אין תפיסה⁸, און וויפיל די חסידים האבן נאר פרוברט אים

⁸ ווי באקאנט האט ער נאך זוכה געווען מקבל צו זיין פון הייליגן בעל-שם טוב זכותו יגן עלינו, און ער ברענגט עטליכע מאל אין זיין ספר, תורות וואס ער האט געהערט פון בעל-שם טוב-הקדוש אליין, אבער דער עיקר איז ער געווען שפעטער ביים גרויסן

ארויסצונעמען איז עס נישט געגאנגען, זיי האבן געגעבן א ריזיגן סומע געלט עס האט אבער נישט געהאלפן, ביז עס איז געקומען א פרוי און זי האט אים געזאגט: דו וועסט נאך ארויסגיין! [זי האט נאך עפעס געזאגט אבער מען וויסט נישט וואס], אזוי איז טאקע געווען ער איז דערנאך ארויס געגאנגען.

יארן שפעטער איז נתגלה געווארן ווער די פרוי איז געווען, ווען דער הייליגער מאור עינים זכותו יגן עלינו האט אמאל גערעדט דערפון, האט ער אויסגעזאגט אז דאס איז געווען 'רחל אמנו'⁹, און אז זי האט אים געזאגט אז די סבה פארוואס ער זיצט איז, וויבאלד ער האט אסאך עוסק געווען אין 'פדיון שבויים', צו העלפן ארויס ראטעווען אומשולדיגע אידן פון שמאכטן אין די רוסישע

מגיד ממעזריטש זכותו יגן עלינו, און ער איז געווען זייער גרויס (ענין בשו"ת דברי חיים חושן משפט חלק ב, סימן לב).

⁹ ער איז טאקע אנוועק אין דעם זעלבן טאג פון 'רחל אמנו' י"א תשנן (אין יאר תקנ"ח)

טורמעס, וואס די צער פון זיצן אין תפיסה אפילו איין שעה איז זייער ביטער, ווער רעדט נאך מער ווי א שעה וכו', און אסאך מאל טוט א מענטש א מצוה אבער ער אנערקענט נישט די גרויסקייט און חשיבות פון די מצוה, דערפאר יעצט אז דו זיצט אין תפיסה, וועסטו שוין זעהן און וויסן ווער די רשעים זענען, און וואספארא פיינונגען אידן גייען דורך פון די רוסן ימח שמו, ממילא וועסטו שוין אויך וויסן דיין גרויסן שכר וואס ווארט פאר דיר אויף די מצוה, ווייל דו האסט דאס שוין אליין מיטגעמאכט.

דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט פאר זיינע קינדער: איך בעט אייך צוויי זאכן ווען איר גייט נאך צדקה: איינס, איר זאלט נישט ווערן קיין אפיקורסים! ווייל אסאך מאל ווען יענער געט נישט קיין געלט, רעדט מען זיך אפ פביכול אויפן באשעפער. די צווייטער זאך, איר זאלט זיך גייען צוויי טאשן, איין טאש פאר 'בזיונות' און איין טאש פאר 'געלט'.

קומט אויס אז אויף פֿרנסה קען זיך אַ מענטש גרינגער
 אן עצה געבן, אָבער אויף אַ בחור וואס האט נישט זיין
 שידוך איז אַ ביטער רח־מנות, ווייל ער פֿאלט נעבעך אַריין
 אין ביטערע עבירות, וואס דאס איז די גרעסטע יסורים,
 דערפֿאר קענען מיר נישט גענוג דאנקן דעם באַשעפֿער,
 אויף די מתנה וואס דער הייליגער רבי האט אין אונז
 אַריין געלייגט, די זאך פון 'תפלה', וואס דורכדעם קען
 מען דורכגיין אַלע שוועריקייטן און זיך דערהאלטן אויף
 יעדן פֿאל, און יעדע זאך בעטן דעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (פֿעלת הצדיק סימן
 תשפח): איר מעגט קנייטשן מיין ספר ווי אזוי איר ווילט,
 דער עיקר נישט אַוועק גיין פון איין סעיף אין שולחן
 ערוך. אָבער פֿדי מקיים זיין יעדע הלכה אין 'שולחן
 ערוך' דארף מען אויף צוקומען צו 'תפלה', מען זאל
 בעטן דעם אייבערשטן מען זאל איינהאלטן יעדע הלכה,
 און חלילה נישט עובר זיין אויף קיין שום הלכה, ווייל
 תפלה איז די עצה פֿאר אַלעס אין די וועלט.

דער אוצָר איז ביי דיר

דער הייליגער רבי נתן זאגט (הקדמה לספר ליקוטי תפלות):
 אין דעם הייליגן רבינ'ס ספר איז דא פיל מיט עצות, אָבער
 כּדי צו קענען מקיים זיין די עצות אליין דארף מען האָבן
 'תפלה'! און אז מען בעט דעם באשעפער אויף יעדע זאך
 וואס מען דארף, לְמַשָּׁל: 'שְׁמַחָה' 'סְבִלְנוּת' וכו', קען מען
 זוכה זיין דערצו.

יב.

דערפאר יעצט אין די טעג פון יום טוב 'פסח' [פה-
 סח], וואס ווייזט אויף בעטן דעם באשעפער יעדע זאך,
 דארף מען אין זיך אריינעמען נישט מיד צו ווערן פון
 בעטן דעם באשעפער, נאר ווילאנג מען לעבט זאל מען
 שטענדיג בעטן דעם אייבערשטן.

ספעציעל יעצט ווען עס קומט די נאכט פון 'שביעי של
 פסח' וואס מען גרייט זיך צו 'קריעת ים סוף' און צו
 נעמען פון די 'ביזת הנחם', איז מורא'דיג מסוגל צו בעטן

פונעם אייבערשטן יעדע זאך¹⁰, איבערהויפט איז די נאכט מסוגל צו בעטן פאר 'שידוכים און זיווגים', אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה דף ב ע"א): קשה זיווגו של אדם בקריעת ים סוף - א שידוך און זיווג פון א מענטש איז אזוי שווער ווי 'קריעת ים סוף'. אזוי אויך איז די נאכט ספעציעל מסוגל צו בעטן פאר 'פּרנָסה' וואס איז אויך אזוי שווער ווי 'קריעת ים סוף' (פסחים ק"ח ע"א), אזוי ווי די גמרא זאגט (תענית כה ע"א): עס איז גרינגער פארן באשעפער צו טוישן די גאנצע טבע ווי איידער צו שאפן א פּרנָסה; ווייל פּרנָסה איז פון די שווערסטע זאכן.

און אז דער אייבערשטער האט געהאלפן אז מען האט זוכה געווען צו א 'זיווג' און צו 'פּרנָסה' דארף מען דאנקן און לויבן דעם באשעפער, און אז מען דאנקט און מען

¹⁰ באַמט איז יעדן טאג אַ מסוגל דיגער טאג, און אפילו יעדע שעה האט א נייע מזל (שבת קנו ע"א). מען דארף נאר זיין אן 'עקשן', און נישט אפלאזן פון בעטן דעם אייבערשטן.

דער אוצַר איז ביי דיר

לויבט דעם באשעפער קען מען שוין נאכדעם בעטן אויף
ווייטער, אז ער זאל שוין אלע צרות ארייננווארפן אין
וואסער אריין, און מיר זאלן ארויס נעמען די 'ביזת הים'
און ארויסגיין מיט א גרויסע שפע.

זאל דער בורא פל עולמים העלפן אז אין דעם זכות
וואס מען איז מחזק אנדערע אידן זאלן מיר אליין אויף
האבן התחזקות, און מען זאל שוין זוכה זיין צו זעהן דעם
'גואל צדק' און דעם 'בנין בית המקדש', און מען זאל
שוין אויסגעלייזט ווערן.

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרן הרסלב for

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

איבער וואג
ביי אייער
טיר

פאר 2015
\$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין